

[Glistrup.]

komme i tale med regeringen — der har ikke været meget, for den har jo ønsket at bruge sin tid på at pleje omgang med de socialdemokratiske medlemmer af dette ting — at komme med konstruktive forslag, det ene efter det andet, men lige meget har det virket, ingen har kunnet på nogen måde stille nogen rimelig grund i udsigt til, at vi fra regeringens side kunne få støtte til det, der måtte være det væsentlige i dette land, hverken det generelle med at få lettet denne indkomstskat, der plager os så meget, denne overadministration, der plager os så meget, eller det specielle, f. eks. at få løst et område som den parcelhusbeskatning, som gav anledning til det seneste valgs udskrivelse.

Vi måtte altså simpelt hen konkludere, at det, der var sket, var, at regeringen var blevet træt, nu ville regeringen kaste tøjlerne. Det var holdningen, den ville ikke ind dér, hvor den hos sine tillidspartier kunne have forventet at få en virkelig støtte til en konstruktiv, langsigtet politik, der kunne strække langt frem imod den 4. december 1977. Det måtte vi altså tage til efterretning; til virkelig at etablere et konstruktivt samarbejde må der være en indsats på begge sider; der var ikke nogen indsats fra regeringens side.

At tro, at man så kan løse disse spørgsmål ved at lave denne flugt fra virkeligheden, som en udskrivning af folketingsvalg betyder, det er at narre sig selv. Derfor må vi erkende nu, som vi gjorde det under de tidligere debatter om denne sag, at et folketingsvalg er en særdeles dårlig løsning på den foreliggende situations problemer. Vi har nu som før tillid til, at regeringen Hartling lige så vel som enhver anden regering vil kunne fortsætte arbejdet her, uden at der skal være en afbrydelse. Vi håber, at regeringen Hartling vil fortsætte og sige, at om man får 1½ mia kr. igennem over for de problemer, vi har med valutaunderskud på 10 mia kr. og skatter i forvejen på 80 mia kr., det kan ikke være noget kabinets-spørgsmål. Vi håber, at hvis regeringen

Hartling er blevet træt, vil den i hvert tilfælde gøre landet den tjeneste, at den så giver plads for en anden regering udgået af dette folketing, for det bliver ikke spor bedre af, at denne træthed skal medføre, at tingene nu skal ligge stille i 8, 10, 12 uger, eller hvor lang tid der går, før folketinget på ny vil blive arbejdsdygtigt.

Vi håber, at regeringen Hartling eventuelt vil være med til at udsætte disse sagers behandling og så optage de forhandlinger, man skulle have optaget her i weekenden med tillidspartierne, og se at nå frem til et resultat dér i stedet for at smide tøjlerne, men vi må jo være forberedt på, at det ikke er det, regeringen Hartling ønsker, og så er jo grundloven sådan, at når en regering absolut ønsker at kaste landet ud i en valgkamp, kan den ensidigt gøre det.

Men det skal i hvert tilfælde være aldeles klart, at på god vilje fra fremskridtspartiets side til at undgå den situation har det bestemt ikke skortet, men når man ikke vil tale med os og ikke vil føre virkelige drøftelser med os, ja, så har det jo været os plat umuligt at komme til at hjælpe. Vi har alt i alt haft 2 timer og 20 minutters forhandlinger med partiet venstre, det er det, der har kunnet forundes os som virkelige forhandlinger; så har vi haft de orienterende samtaler, som statsministeren tog med alle partierne lørdag-søndag, men der har ikke været tale om virkelige forhandlingsmuligheder, hvortil vi er blevet indbudt. Derfor har vi ikke haft nogen reelle muligheder for at nå et resultat. Vi mente at have nået et ganske godt resultat under de 2 timer og 20 minutters forhandlinger, vi blev indbudt til i aftes, men det viste sig altså, at det er noget, som vi faktisk ikke har fået noget rigtigt svar på. Men vi har da forstået på tonefald o. lign., at heller ikke det er noget, som man vil virke positivt med til for at klare de problemer, vi er kommet ud i.

Det er en trist konklusion at måtte drage, men der er én eneste, der har det i sine hænder at afgøre, om det virkelig skal være således, at vi fra fredagens morgenrøde nu